

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΟ

ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΝΤΟΜΙΝΟ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ; 'Ο Φίλιππος ντ' 'Αλόντ, ένας Γάλλος άριστοκράτης, μόλις είκοσι-δύο ετών, μετά τις σπουδές του κι' έπειτα από ένα ταξίδι τριών ετών στις διάφορες χώρες της Εύρώπης, εγκαθίσταται στο Παρίσι για ν' ακολουθήσει το διπλωματικό στάδιο. Μιά βραδυά, πηγαίνει σε κάποιον άριστοκρατικό χορό μετημφιεσμένων κ' εκεί βλέπει μία προσωπιδοφόρο με κίτρινο ντόμινο να τον κυττάζει επίμονα. Στην αρχή, ο Φίλιππος, πρωτόπειρος στον έρωτα, αναστατώνεται απ' αυτήν την πρόκληση και προσπαθεί ν' αποφύγει την προσωπιδοφόρο. Μά εκείνη τον πλησιάζει, του μιλάει, τον μεθάει με την παρουσία της και τέλος φεύγουν μαζί και οι δυο απ' τον χορό και πηγαίνουν σε κάποιο κοσμικό ρεστωράν.)

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

“Όταν βρεθήκαμε μόνοι μαζί με τον μαίτρ ντ' ότέλ, σ' ένα δωμάτιο του ρεστωράν, μου δόθηκε, για μία φορά ακόμα, η ευκαιρία να εκτιμήσω τη λαμπρή ανατροφή που μου είχαν δώσει οι κηδεμόνες μου...”

Ήταν το πρώτο μου έρωτικό σουπέ. Για πρώτη φορά, ώδηγουσα μία ωραία άγνωστη σ' ένα μέρος, όπου ή σαμπάνια και το φαγητό ήταν μία πρόφασις για να βρεθούμε μόνοι... “Άλλος, στη θέσι μου, θα δυσκολευόταν πολύ στη συμπεριφορά του... Μά εγώ σουπάριζα άλλοτε συχνά με τη θεία μου κ. ντ' Τανσύ και περιέβαλλα την αξιολάτρευτη εκείνη δέσποινα με μία περιποίηση, γεμάτη λεπτότητα και σεβασμό. Και με την άγνωστή μου λοιπόν συμπεριφερόμουν όπως και με τη θεία μου, πράγμα που ίσως δεν θα το έκανε ένας Παριζιάνος γλεντζές, μά πού, σ' αυτή την περίστασι, είχε επιτυχία. Παρήγγειλα διάφορα ελαφρά φαγητά και όταν ο μαίτρ ντ' ότέλ θγήκε έξω, γύρισα και είδα, αυτήν τη φορά, χωρίς ντόμινο, μά πάντα με τη μάσκα της την άγνωστή μου...”

Φορούσε τουαλέττα από βελούδο μαύρο. Μαλλιά κατάμαυρα, πλούσια, κυματιστά, τη σκέπαζαν από τον τράχηλο ως το μέτωπο. Η κορμοστασιά της ήταν περίεργη, πολύ λεπτή στους γοφούς και πιο δεμένη από εκεί και πέρα. Σου έδινε την εντύπωση μιάς δυναμειως γεμάτης χάρι, της υγείας, της ζωής.

Χαμογέλασε βλέποντας ότι την εύρισκα ωραία.

— Θα την βγάλω τώρα κι' αυτή, είπεν άγγίζοντας τη μάσκα της. Δόστε μου όμως το λόγο σας, ότι αν κατά τύχη με γνωρίζετε, δεν θα επιδιώξετε πειά να με ξαναϊδείτε κι' ότι δεν θα μιλήσετε ποτέ σε κανένα για τη συνάντησί μας.

Της έδωσα τον λόγο μου.

— Και αν δεν με γνωρίζετε, επρόσθεσε, θα μου υποσχεθήτε επίσης, ότι θα περιμένετε να σας πω εγώ ποιά είμαι και δεν θα ζητήσετε να το μάθετε αυτό από άλλον.

Της έδωσα και πάλι τον λόγο μου.

μου ξαναείπε.

— Και τώρα πέστε μου έσεις τ' όνομά σας...

— Τ' όνομά μου ; 'Ονομάζομαι Φίλιππος ντ' 'Αλόντ.

— “Ε, λοιπόν, έκανε με τόνο παιγνιδιάρικο, κύριε Φίλιππε ντ' 'Αλόντ, κυττάχτε μία στιγμή προς το μέρος της πόρτας... Βγάζοντάς την, θα χαλάσω λίγο τα μαλλιά μου... Δόστε μου τον καιρό να τα ταχτοποιήσω... Θέλω να με δήτε με όλες μου τις χάρες.

Διευθύνθηκα προς την πόρτα και, μη έχοντας τί άλλο να κάνω, άρχισα να ξεετάζω το ηλεκτρικό κουμπί, σαν να ήταν ένα αντίκειμενο τέχνης πολύ περίεργο... Μου φαινόταν πως η καρδιά μου είχε πάψει πειά να χτυπάει. “Ενοιωθα κάτι ανάλογο μ' αυτό που έπαθα, όταν επρόκειτο να πάρω το δίπλωμά μου, τότε που μου έθεσαν οι καθηγηταί μου μία έρώτησι για τους 'Ηλιαστάς, στην όποια δεν ήξερα τί ν' άπαντήσω.

— Τελείωσα ! την άκουσα άξαφνα να μου φωνάζει με μια φωνή ελαφρά ταραγμένη.

Γύρισα το κεφάλι μου πίσω. Είδα ν' άνθιξη από το στέλεχος του λαιμού, το έξωτικό άνθος, αξιολάτρευτο, γοητευτικό, υπέροχο. Μάτια σαν διαμάντια μαύρα, μάγουλα στρογγυλά, ένα πηγούνι λεπτό και το μικρό κερασένιο στόμα, το όποιου είχα. δει και προηγούμενος, να τί είδα στην αρχή...

‘Η άγνωστη χαμογελούσε... Και δυο λακκουβάκια τόσο νεανικά, σχηματίζοντουσαν στο κάτω μέρος των στρογγυλών παρειών, ώστε την έκαναν να φαίνεται σαν μία παιδούλα δεκαπέντε χρόνων !...

Ούτε οι κηδεμόνες μου, ούτε ο σεβάσμιος ντόν Γκαλίππε, δεν με είχαν διδάξει ποιά έπρεπε να είνε ή στάσις ενός νέου, όταν, σ' ένα ιδιαίτερο δωμάτιο ρεστωράν, μία γυναίκα, την όποιαν εκλεψε από ένα χορό, βγάξει τη μάσκα της.

Νά λοιπόν τί έκανα: Την πλησίασα, χωρίς να της πω καμμία απ' τις άνόητες και συνηθισμένες εκείνες κουβέντες, και, παίρνοντας το ένα από τα χεράκια της, το έφερα στα χείλη μου... ή καρδιά μου μου μουρμούριζε τη στιγμή εκείνη: «Την αγαπάς κιόλας...» Τόλμησα και φίλησα πάλι το μπράτσο της... Βύθισα

τα ρουθούνια μου στα μαύρα μυρωμένα μαλλιά της. Στην αρχή μ' άφηνε να κάνω ό,τι θέλω, δείχνοντας μάλλον περιέργεια παρά εγκατάλειψη. Μά, καθώς τα χείλη μου πήγαν ν' άγγίξουν τα μάγουλά της μ' απομάκρυνε με μία σταθερή κίνηση.

— Κρόνιμα ! μου είπε. Καθήστε άπέναντί μου...

‘Εγώ υπάκουσα...

‘Εξ άλλου, εκείνη τη στιγμή, ο μαίτρ ντ' ότέλ μπήκε μέσα κι' άρχισε να σερβίρη το σουπέ: στρείδια, δυο πέρδι-

ες κρύες, σαλάτα ντομάτες και τρούφες.

— Μπα ! έκανε ή ωραία μου. Τί ωραία πράγματα του παραγγείλατε ! Φαίνεστε πολύ πεπειραμένος παρ' όλη την νεανική σας ηλικία.

— Είμαι είκοσιπέντε χρόνων ! της άπάντησα.

Αυτό το ψέμα — γιατί ήμουν πραγματικά είκοσιδυο χρόνων — μ' έκανε να κοκκινίσω...

— Πόσο νέος είσθε ! άπάντησε εκείνη. Είμαι μεγαλύτερή σας κατά ένα χρόνο.

Και, ρουφώντας ένα στρείδι, πρόσθεσε:

— Είμαι βέβαιη, ότι έρχόσαστε συχνά εδώ με γυ-

αίτες...

“Εγείρα το κεφάλι μου στο μισόγυμνο στήθος της.

Γλυκειά και άγνή θεία μου κ. ντέ Τανού, θά με συγχωρούσατε, αν βλέπατε το χαμόγελο με το οποίο της απάντησα διαβεβαιώνοντάς την ότι ποτέ δεν είχα ξαναπάει με γυναίκα σ' αυτό το ρεστωράν και το οποίο ωστόσο φαινόταν σαν να της έλεγε τ' αντίθετα απ' αυτά που έλεγε το στόμα μου ;

* * *

Τιμήσαμε με όρεξη το σουπέ γιατί θρισκόμαστε κ' οι δυο στην εύτυχισμένη εκείνη ηλικία, όπου κ' η πιο δυνατές συγκινήσεις, ακόμα κ' η αισθηματικές, φέρνουν στο τέλος όρεξη και ύπνο. Τη στιγμή που μάς σερβίριζαν μερικές πρώιμες φράουλες, τόλμησα να σηκωθώ από τη θέσι μου και να πάω να καθίσω δίπλα στη Μαγδαληνή — αυτό ήταν το όνομα με το οποίο η άγνωστη θέλησε να την αποκαλώ. "Ετσι, καθώς καθόμαστε κοντά τώρα, έπωφελήθηκα της ευκαιρίας για να προχωρήσω σε μερικές τρυφερότητες, χωρίς όμως να γίνω ούτε πολύ τολμηρός, ούτε πολύ όχληρός. "Εκείνη τις ανέχθηκε με το ίδιο περίεργο ύφος που είχε και πριν, προσεχτικά, σαν να αναρωτιόταν μέσα της: «Τί θά κάνη τώρα ; "Ως πού θά προχωρήσει ; Κι' εγώ ως ποιο σημείο θά τ' άνεχθώ αυτά ;»

Μά ή σαμπάνια, ή ζέστη, αυτή ή ώραία γυναίκα που ήταν κοντά μου, μ' έκανε να ξεχάσω σιγά-σιγά όλους τους τύπους της καλής συμπεριφοράς που είχα μάθει. Κι' έτσι σε μια στιγμή, έγειρα το κεφάλι μου στο μισόγυμνο στήθος της και την άγκάλιασα με περιπάθεια.

— "Ω ! ψιθύρισα. Σας ίκετεύω ! "Αγαπήστε με !...

"Η όρμη όλης της άνυπόμονης για έρωτα νεότητός μου θά έμψύχωνε χωρίς άλλο αυτή την ίκεσία μου, γιατί έννοιωθα να άνατριχιάζη το κορμί, εκείνο που έσφιγγα, μέσα στα χέρια μου.

Μά, συγχρόνως, ή Μαγδαληνή μου είπε με φωνή άλλοιωμένη:

— Κύριε !

— "Εγώ όμως δεν την άκουσα.

— "Ελάτε ! τραύλισα σφίγγοντάς την με πάθος ακόμα μεγαλύτερο.

— Να έλθω ; έκανε εκείνη ξαφνιασμένη. Που ;

— "Όπου θέλετε... "Όπου θέλετε... Στο σπίτι μου !...

— Για ποιά με πήρατε, κύριε ;

Τά λόγια αυτά τά είπε με το ξερό ύφος «μιάς γυναίκας του κόσμου» ή μάλλον, αν θέλετε, «μιάς τιμίας γυναίκας», πράγμα που μ' απέλπισε. "Αν ή ένάρετη θεία μου άκουγε την ίδια ίκεσία από ένα άνδρικό στόμα, δεν θ' άπαντούσε διαφορετικά.

— Συγγνώμη, ψιθύρισα, συγγνώμη !... Δεν μπορείτε όμως να μου άπαγορεύσετε να σας αγαπώ...

— Μ' αγαπάτε ; έκανε εκείνη μ' ένα χαμόγελο άμφιβολίας. "Από τώρα ; Μπορεί ποτέ ν' αγαπήσει κανείς τόσο γρήγορα ;... "Αν θέλετε να μ' άκούσετε είνε καλύτερα να μην ξαναϊδωθούμε...

— Θέλω να σας ξαναϊδω ! της απάντησα με λαχτάρα.

— Για ποιο λόγο ;

— Θέλω να σας ξαναϊδω ! Θέλω να σας ξαναϊδω...

"Εμεινε επί μερικές στιγμές βυθισμένη σε σκέψεις. Τά λακκουβάκια από τά μάγουλά της είχαν εξαφανιστή και το χαριτωμένο πρόσωπό της είχε πάρει την έκφρασι ενός μαθητού που μελετάει ένα δύσκολο πρόβλημα της αριθμητικής.

— "Ακούστε ! μου είπε ξαφνα σαν να είχε πάρει μια άπόφασι που της στοίχισε μια μεγάλη προσπάθεια σκέψεως. "Επιμένετε άπολύτως να με ξαναϊδείτε ; Καλά... Θά με ξαναϊδείτε. Μά δεν σας ύπόσχομαι τίποτε άλλο... "Ακούτε ; Θά με ξαναϊδείτε. Μονάχα, σας προειδοποιώ ότι δεν είμαι έλεύθερη... ότι ή περιπέτεια στην οποία θέλετε να με μπλέξετε θά είνε ίσως επικίνδυνη για σας... ή μάλλον θά είνε άσφαλώς επικίνδυνη για σας..

Στάθηκε και με κύτταξε στα μάτια, σαν να με ρωτούσε με το βλέμμα της.

— Θέλω να σας ξαναϊδω ! της φώναξα. Θέλω να μ' αφήσετε να σας αγαπήσω...

— Λοιπόν, σύμφωνοι, θά με ξαναϊδείτε... Τώρα, φωνάζετε το μαιτρ και πέστε του να ειδοποιήση ένα άμάξι... Θά φύγω μόνη... δεν θά μ' ακολουθήσετε. Αύριο... μεθαύριο το πολύ, θά λέβετε από μένα ένα γράμμα που θά όρίξη το μέρος και την ώρα που θά ξανασυναντηθούμε...

— "Ω... εύχαριστώ...

"Η Μαγδαληνή άνώρθωσε το κεφάλι της σαν να με προκαλούσε να τη φιλήσω στον λαιμό... Συγχρόνως χαμογέλασε και τ' άξιολάτρευτα λακκάκια σχηματίστηκαν πάλι στα μάγουλά της ! "Εχωσα το κεφάλι μου με μια άδεξιότητα, γεμάτη όρμη σ' αυτό το μελαχροινό τράχηλο, σ' αυτές τις μαύρες μπουκλές, μέσα στο άρωμα που ξεχυνόταν απ' το κορσάξ της.

"Εκείνη στην άρχή φαινόταν περίεργη κι' έλαφρά ειρωνική.

"Επειτα, ξαφνικά, σαν να είχε μεταδοθή και σ' αυτή ή όρμη μου, άρπαξε με τά δυο της χέρια το κεφάλι μου και με φίλησε στο μέτωπο.

— Χαίρε ! μου είπε κατόπιν κι' έφυγε.

"Επειτα από λίγες στιγμές έφυγα κι' εγώ και πήρα το άμάξι μου για να ξαναγυρίσω στην κατοικία μου.

* * *

"Ανυπομονησιά, άησυχία και τύψεις γοητευτικές μ' είχαν κυριέσει κατά τις δυο μέρες που έπακολούθησαν.

Με μερικές σύντομες και τυπικές φράσεις εξέθεσα στον προϊστάμενό μου στο ύπουργείο των έξωτερικών κ. Λοριό πώς είχα περάσει στον χορό, στον οποίο εκείνος με είχε στείλει.

"Επειτα, έφυγα από το ύπουργείο κι' ούτε συλλογίστηκα να ξαναπάω...

Είχα άλλωστε τώρα σπουδαία άπασχόλησι: ή σκέψη της χθες-σινής και της αύριανής συναντήσεώς μου μ' άπορροφούσε όλόκληρο. Αυτές ωστόσο δεν μ' έμπόδιζαν να κάνω και διάφορες άλλες έργασίες. "Εκανα τέσσερες έπισκέψεις σε παρισινούς φίλους για τους οποίους ή θεία μου κ. ντέ Τανού μου είχε δώσει συστατικές έπιστολές και στους οποίους είχα άμελήσει ως τότε να πάω. Παντού μου φαινόταν ότι μου έκαναν εγκάρδια ύποδοχή. Περπατούσα στο λιθόστρωτο των δρόμων με βήμα άνάλαφρο και θριαμβευτικό. Νόμιζα πώς τίποτε πειά δεν θά μου άντιστεκόταν, άφου ή Μαγδαληνή με είχε ξεχωρίσει, με είχε

διαλέξει... Στο πέρασμά μου κύτταξα τις άλλες γυναίκες με μια προστατευτική συμπόνια και φανταζόμουν πώς όλες ήσαν έτοιμες να μ' αγαπήσουν.

"Εν τω μεταξύ ένωχλούσα το θυρωρό μου και τον ρωτούσα σε κάθε στιγμή μήπως είχε καμιά έπιστολή για μένα.

Μά τίποτε, τίποτε κανένα γράμμα της, καμιά ειδοποίησις της δεν έρχόταν.

Σιγά-σιγά, άρχισα ν' άησυχώ.

«Μήπως μου είπε ψέματα ; άναλογιζόμουν μ' άγωνία. Μήπως με γέλασε ; ή μήπως τη βασανίζουν τύψεις ;... Δεν μου είπε άλλως τε ότι δεν είνε έλεύθερη ;»

Τά λόγια της αυτά: «Δεν είνε άλεύθερη !...» με τάραζαν. "Ηταν φανερό πώς έσήμαιναν: «Είμαι παντρεμένη ! Κακοπαντρεμένη χωρίς άλλο με κάποιον άνόητο που δεν την καταλάβαινε. Γιατί μου ήταν άδύνατον να φαντασθώ ότι ό σύζυγος μιάς γυναίκας, όπως αυτή μπορούσε να την αφήσει να πάη μόνη της σ' ένα χορό μεταμφιεσμένων...

Πάντως, ή ιδέα ότι ή έκλεκτή μου ήταν παντρεμένη με στενοχωρούσε στις ήθικες άρχές μου...

"Ωστόσο κατόρθωσα να κοιμήσω κάπως τις τύψεις μου πείθοντας τον έαυτό μου πως μπορεί και να μην ήταν παντρεμένη ή άγνωστη. Μου είχε πεί: «Δεν είμαι καθόλου έλεύθερη». Αυτό όμως δεν ήταν το ίδιο πράγμα με τό: «Είμαι παντρεμένη». Για να μην πη λοιπόν την τελευταία αυτή φράσι που

"Επήρα το άμάξι μου για να ξαναγυρίσω στην κατοικία μου...

ήτανε πιά άπλη, θά πη πώς είχε τούς λόγους της. "Ισως με τό: «Δέν είμαι έλεύθερη νά ήθελε νά μου πη: «Έχω πατέρα... κηδεμόνα...»

Σταμάτησα σ' αυτήν την τελευταία ύπόθεσι πού δέν έφερνε σ' αντίθεσι την συνείδησί μου με τον πόθο μου. Κι' ευχόμεν, από τά τρισβαθα της καρδιάς μου, σε περίπτωση πού θά συνέβαινε τό αντίθετο και ή λατρευτή μου Μαγδαληνή είχε σύζυγο, νά μη μου τό φανερώση καθόλου αυτό, νά μη μου μιλήση καθόλου γι' αυτόν.

Κατά τό δεύτερο θράδυ της άναμονής, ή άνυπομονησία μου έγινε πραγματική άγωνία. Έξακολουθούσα πάντα νά μην έχω λάβει καμιά είδησι από τη Μαγδαληνή. Η φριχτή σκέψι ότι με είχε περιπαίξει, καρφώθηκε στο μυαλό μου.

«Μέ κορόϊδεψε... Μέ κορόϊδεψε... συλλογιζόμεν,
Κι' αυτό μ' έκανε νά γκρεμιστώ από τά ύψη της προηγούμενης ευτυχίας μου σε μία βαθειά άβυσσο άπελπισίας.

Όστόσο, όταν κατά τις έννηά τό θράδυ, πέρασε ο νυχτερινός ταχυδρόμος έννοιωσα λίγες στιγμές ψεύτικης χαράς. Καθώς άνειροπολούσα ξαπλωμένος στο ντιβάνι, ο Κλεμάν, ο καμαριέρης μου, μπήκε μέσα φέρνοντάς μου δυό έπιστολές.

Άμέσως πετάχτηκα άπάνω και τις άρπαξα από τά χέρια του. Άλλοίμονο...

Η μία ήταν άπ' τό σπιτονοική μου, ο όποιος μου έστειλε τό συμβόλαιο της ένοικιάσεως του διαμερισμάτός μου, παρακαλώντας με νά του τό έπιστρέψω ύπογεγραμμένο. Κ' ή άλλη από τον σοφό διδάσκαλό μου τον ντόν Γκαλίππε, ο όποιος μου έγραφε με τον θαυμάσιο γραφικό χαρακτήρα του:

«Άγαπητέ μου Φίλιππε,
Είμαι ευτυχής μαθαίνοντας ευχάριστες είδήσεις για σένα, τόσο από την έπιστολή πού μου έστειλες, όσο κι' άπ' αυτές πού στέλνεις στη θεία σου κ. ντέ Τανού.

Είμαι ευτυχής, γιατί εξακολουθείς νά φυλάς τις ήθικες άρχές της πρώτης σου νεότητος και γιατί προετοιμάζεσαι νά έξυπηρετήσης την έπιστήμη με την εργασία.

Όσο για μένα, εξακολουθώ νά γράφω την έπίπονη ιστορία μου των μοναχών στην άρχαία Άσία. Βρίσκω μεγάλη ευχάριστη με την εργασία μου αυτή. Δυστυχώς, έδώ στην έλαρχία πού ζώ, μου λείπουν συχνά διάφορα άπαραίτητα ντοκουμέντα και θά σου τό θεωρούσα ύποχρέωσι αν ήθελες νά βοηθήσης τον παλιό σου διδάσκαλο.

Άκου, άγαπημένο μου παιδί, περί τίνος πρόκειται. Την τελευταία φορά πού ήρθα μαζί σου στο Παρίσι, είδα στο Μουσείο του Λούβρου ένα περίεργο ξύλινο άγαλματάκι πού μόλις είχαν φέρει από την Άσία.

Αυτό τό άγαλματάκι παριστάνει μία νέα γυναίκα όρθια, ντυμένη με ένα διαφανή χιτώνα. Η γυναίκα αυτή όνομαζόταν Τουί, κ' ήταν ή γουμένη σ' ένα γυναικείο μοναστήρι, στην Περσία.

Έκανα τότε ένα σκίτσο του άγάλματος, μά, όπως συμβαίνει συχνά, προχθές πού θέλησα νά προσθέσω κάτι στην ιστορία μου επί τη δάσει αυτού του σκίτσου, είδα πώς ήταν τόσο άτελές κι' άτεχνο, ώστε νά μη μου χρησιμεύη σε τίποτε.

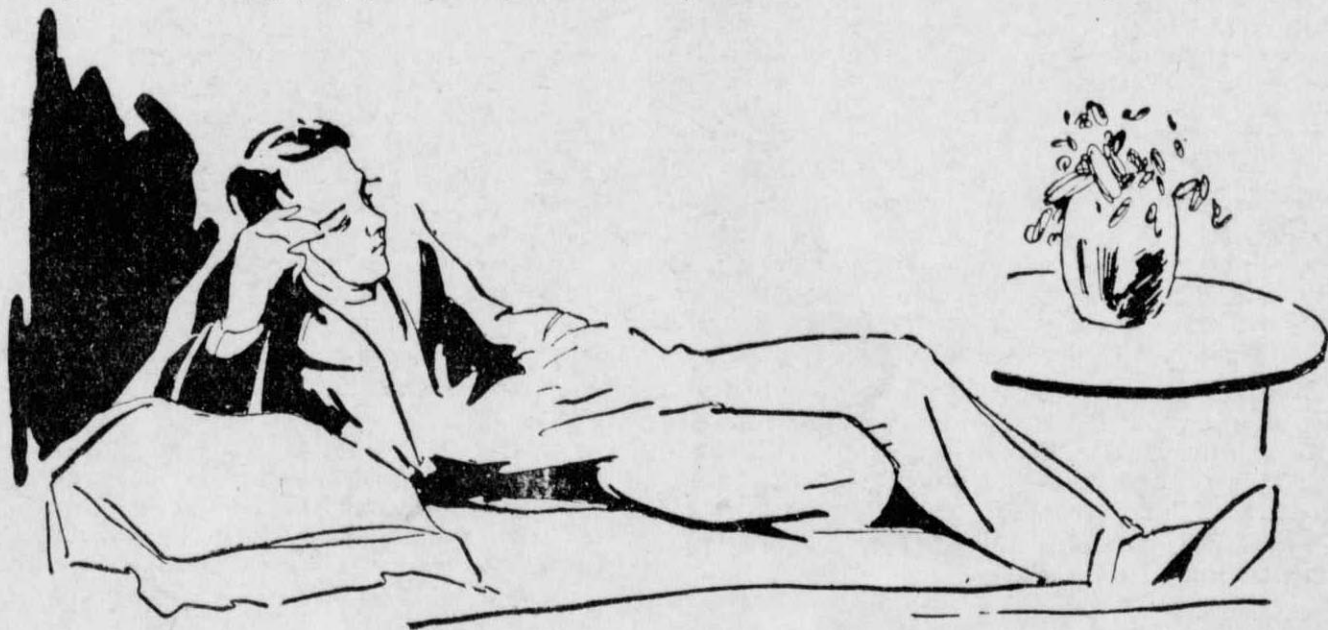
Κάνε μου λοιπόν τη χάρι, μόλις λάβης την έπιστολή μου νά περάσης από τό Λούβρο και νά εξακριβώσης, ποιός από τούς δυό μαστούς του άγάλματος είναι κομμένος και σε ποιό από τά δυό του πόδια λείπει ένα δάχτυλο.

Αυτά πού σου ζητάω άποτελούν για μένα ντοκουμέντα μεγάλης σημασίας πού μου είναι άπαραίτητα. Κι' ελπίζω ότι θά μου άπαντήσης άμέσως.

Χαίρε, άγαπητέ μου Φίλιππε. Σου εύχομαι κάθε άρετή και ύγεια». Αυτή ή έπιστολή, πού ως τόσο δέν ξεχώριζε σε τίποτε από τις άλλες έπιστολές του καλού μου διδασκάλου, μ' άναστάτωσε βαθειά.

Τη διάβασα και την ξαναδιάβασα κι' άναμέτρησα τό δρόμο πού είχα κάνει από προχθές... Ένας χορός μεταμφιεσμένων κι' ένα σουπέ με μία γυναίκα μου είχαν αλλάξει έντελώς τον τρόπο με τον όποιο έβλεπα τη ζωή.

Και μία άλήθεια χαμπρή παρουσιάστηκε μπροστά μου: ότι ή έλλειψις του ένός μαστού και του ένός δαχτύλου της νεαρής μοναχής Τουί ήσαν πράγματα χωρίς καμιά άπολύτως σημασία κι' ότι ή άρχαιολογία όλόκληρη πού χθές άκόμα τη θεωρούσα ως μία ύψηλή έπιστήμη, μου φαινόταν άστεία.

Άνειροπολούσα ξαπλωμένος στο ντιβάνι.

Θεωρούσα σαν χαμένη τη ζωή του ντόν Γκαλίππε, πού την είχε μοιράσει μεταξύ της έξασκήσεως των ίερών του καθηκόντων και της μελέτης της ζωής των διαφόρων μοναχών πού έζησαν πρό χιλιάδων χρόνων. Επίσης άνατρίχιαξα με τη σκέψι ότι ο άνθρωπος αυτός, ο άδελφός μου, ο όμοιος με μένα, δέν είχε κυττάξει ποτέ με λαχτάρα ένα κορμί γυναικείο πού νά μην είναι από ξύλο, από μάρμαρο ή από μπρούτζο κι' ότι περίμενε την έπιστολή πού θά του καθόριζα τις άτέλειες του κορμιού της Τουί με την ίδια λαχτάρα πού περίμενα κι' εγώ τό ραντεβού μιας άξιολάτρευτης γυναίκας με στήθη ζωντανά πού ριγούσαν. Συγκρίνοντας τον έαυτό μου με τον ντόν Γκαλίππε, μεγάλωσα ξαφνικά μέσα στην ίδια μου την έκτίμησι και μου φαινόταν πώς ήμουν ένας άντρας, πλάι σ' ένα παιδί.

Κι' άμέσως μία βαθειά έμπιστοσύνη στις ύποσχέσεις της άγνωστης ριζώθηκε μέσα μου. Γιατί ν' άνησυχώ ; Γιατί νά φοβάμαι ; Τό μέλλον ήταν δικό μου και θά μου χάριζε την περιπέτεια πού ζητούσα...

Και χωρίς νά ξέρω τί κάνω, στο πίσω μέρος της έπιστολής του ντόν Γκαλίππε άρχισα νά γράφω στίχους πού ύμνούσαν τον έρωτα και τη ζωή. Έπειτα άνοιξα τό παράθυρό μου και κύτταξα έξω, τη νύχτα...

Τό φεγγάρι είχε εξαφανισθή πίσω από τον έπιβλητικό όγκο της έκκλησίας του Άγίου Αύγουστίνου, της όποιας άσήμωνα την κορυφή, τά καμπαναριά, τούς σταυρούς... Έρημη σ' αυτήν την ώρα, την πιά σιωπηλή της νύχτας, ή γειτονική πλατεία είχε κάποιο ξεχωριστό θέλητρο. Τά άγνά άστρα μισόκλειναν τά χρυσωμένα ματάκια τους σ' έναν ούρανό χλωμό...

Ένα άμάξι κατέβηκε άργά την όδό Πορταλές και τράβηξε άργά προς τ' άριστερά... Τό ρολόι του Άγίου Αύγουστίνου έσήμανε σε κάποια στιγμή, δέκα... Μία νεαρή εργάτις διέσχισε τον δρόμο, θιαστική, πολύ θιαστική, τρέχοντας σχεδόν. Κι' έξαφνα, ένας νεαρός ταχυδρόμος πρόβαλε πίσω άπ' την έκκλησία, κρατώντας στο χέρι του ένα κομμάτι χαρτί...

Κι' έπειτα από μία στιγμή, χτυπούσε την πόρτα του σπιτιού μου. Άμέσως άπυτραβήχτηκα άπ' τό παράθυρο μέσα στην κάμαρή μου λαχανιασμένος, γεμάτος έμπιστοσύνη...

Βήματα άκούστηκαν στη σκάλα... τό κουδούνι χτύπησε... ή πόρτα άνοιξε... και νά ο Κλεμάν, ο πηρέτης μου παρουσιάστηκε κρατώντας στο χέρι του ένα γράμμα...

Με γράψιμο ύψηλό, σταθερό και καθαρό, ήσαν γραμμένα τά έξής:

«Έλάτε αύριο Τρίτη, στις πέντε και τέταρτο, στην όδό Μποκαντόρ 4 β'.

Χτυπήστε την πόρτα του ίσογειού, δεξιά στην κεντρική είσοδο. Μη ζητήσετε κανένα όνομα. Μπήτε και' ευθείαν μέσα.

Υ. Γ. Σας ύπόσχομαι νά είμαι εκεί. ΤΙΠΟΤΕ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ». Τό σύντομο αυτό γράμμα δέν είχε καμιά ύπογραφή. Μά αυτό δέν μ' έμπόδισε νά φιλήσω με λαχτάρα τις γραμμές πού ήσαν χαραγμένες σ' αυτό και πού μου φάνηκαν σαν μία ύπόσχεσις της μεγαλύτερης ευτυχίας του κόσμου...

Δέν θυμάμαι ποιά ώρα πλάγιασα εκείνη τη νύχτα. Έκείνο πού θυμάμαι είναι πώς δέν κοιμήθηκα καθόλου, μά ή άύπνια μου ήταν ευχάριστη... Πολλές φορές σηκώθηκα για νά ξαναδιαβάσω τό γράμμα της άγαπημένης μου. Για μία στιγμή, μου ήρθε έπιθυμία νά πάω άμέσως, μέσα στην νύχτα, στην όδό Μποκαντόρ, για νά άναγνωρίσω τό μέρος του ραντεβού μας... Μά θυμήθηκα τό άπόφθεγμα του θείου μου : «Πάντα άψογος, ποτέ γελοϊός» και συγκρατήθηκα.

Τέλος άποκοιμήθηκα κι' όνειρεύτηκα πράγματα περίεργα. Έβλεπα ένα ντόμινο κίτρινο με μαύρη θελουδένια μάσκα. Τό παρακολουθούσα και στο τέλος τό έφτανα. Μά καθώς του άφαιρούσα τη μάσκα παρουσιαζόταν ένα πρόσωπο κίτρινο, φαγωμένο από τούς αιώνας. Έπειτα μισάνοιγα τό ντόμινο και, ώ, φρίκη ! αντίκρυζα μία μούμια πού της έλειπε ο ένας μαστός, ένώ από τά πόδια της πού φορούσαν σανδάλια, έλειπε ένα δάχτυλο.

Τέλος, άργά τη νύχτα, θυθίστηκα σ' ένα βαθύ ύπνο, από τον όποιο με ύπνησε ο καμαριέρης μου είδοποιώντας με πώς ήταν μεσημέρι.

(Άκολουθεί)